PM000141

جمهوری اسلامی

سیاسی

صفحه ۸
دوشنبه ۲۴ بهمن ۱۳۶۷
۶ رجب ۱۴۰۹ ـ شماره ۲۸۲۰ ـ سال دهم

حفظ امنیت مرزهای جنوبی ترکیه، حفظ امنیت انتقال نفت کرکوک به ترکیه، مبارزه با شعار «خودمختاری» در کردستان عراق و بالاخره محو تدریجی نسل کردها در آن کشور از جمله دلائل رژیم صدام برای عملی ساختن توطئه «عربی کردن کردستان عراق» میباشد. این توطئه هم اکنون درحال اجرا شدن است.

هویت زدائی در کردستان عراق

بازداشتهای فسری و دستجمعی و سپس آزادساختن دستگرشدگان در مناطق مورد تبعید (جنوب غربی عراق) و عدم اجازه بازگشت به آنان از دیگر راههای رژیم بعث برای تحت فشار قرار دادن مردم به ترک علاقه و کاشانه خویش و هزیمت به تبعیدگاهها بود.

همچنین اعزام اجباری جوانان و یا مردان غیر مشمول به جبهه‌های جنگ علیه جمهوری اسلامی ایران نیز یکی دیگر از روشهای عادی حزب بعث عراق علیه مردم کرد شمال آن کشور برای وارد آوردن فشار علیه آنان می باشد.

فجیع ترین جنایات رژیم عراق علیه کردهای بی دفاع شمال آن کشور حوادث مربوط به بعد از پلبشرش قطعنامه ۵۹۸ شورای امنیت سازمان ملل است. بعثیها پس از پایان جنگ از زمین وهوا شدیدترین جنایات شیمیائی و تخریبی را علیه مردم مظلوم کرد عراق و خانه و کاشانه آنان براه انداختند. در جریان این جنایات چندین ماهه، بیش از یکصد هزار نفر از مردم کرد عراقی بسوی مرزهای ایران و ترکیه اواره شدند.

مردم ستم کشیده کُرد عراق تاکنون در برابر همه این جنایات و سلاحها و نصابیهای حکام خون آشام حزب بعث مقاومت کرده‌اند و این مقاومت به شکل تابل توجهی در تشدید مبارزات چریکی و پارتیزانی گروههای سیاسی و مبارزین مسلح کرد عراقی تجلی یافته است

برای ارائه نظرات، پیشنهادات و انتقادات خود میتوانید با شماره تلفن‌های ۳۰۰۲۰۱ـ۳۰۰۲۰۲ داخلی ۱۳۳ و ۱۳۴ روابط عمومی روزنامه جمهوری اسلامی تماس حاصل نمائید.

تهاجمی و با ارزش می سوم و منطقه جنگزده که مشتمل بر جبهه‌های نبرد و رویاروئی در درگیری و شکست خورده است در قلب سرزمین خویش سر در مقابله با اقدامات چریکی بسیار سازمان و تاثر نموده است. سرانجام بعث مشرف حقیقت حکومتی فتح منطقه حلبچه که اعلام کردیم منطقه حلبچه آن است هر چه از سوی حمله عملیات فتح در جبهه کردستان علیه مقاومت در منطقه کردنشین شمال عراق سوقوع پیوسته و تلاش‌های جهشی بین وسیرگی نشده که حلبچه که در تمام مراحل آن بحثم خورده است همکاری و مشارکت فعال

جنایتکارانه و نژادپرستانه خود را در کردستان عراق به اجرا گذارد.

عملیات زنجیرهای فتح که دارای ۱۰ مرحله بود: عموماً بگماطر برخورداری از یک سلسله خصوصیات ویژه خشم رژیم بعث را نسبت به رزمندگان اسلام و نیروهای مبارز کرد عراقی برانگیخته بود. این عملیات که تماماً در داخل کردستان عراق علیه مراکز نظامی و سیاسی رژیم بغداد صورت گرفت ۴ خصوصیت اصلی داشت:

تحت انکیه این سلسله عملیات عموماً بصورت چریکی و بوسیله رزمندگان واحد جنگهای نامنظم سپاه پاسداران انقلاب اسلامی و ارتش جمهوری اسلامی ایران صورت گرفته و موفقیت آمیز بودن این عملیات در حقیقت اهمیت استفاده از روشهای چریکی و پارتیزانی را در روند جنگ تحمیلی نشان میداد. ویژگی دیگر و نشه عملیات غرورآفرین فتح که مکمل نکته اول است، پیروزیهای حاصله و نتایج درخشان این رشته جنگهای غیر کلاسیک بود. تهاجم چریکی بسته قلب دشمن، انهدام نیرو، وارد آوردن خسارت اقتصادی و سپس عقب نشینی کسانی مشخصه سلسله عملیات فتح بود از نظر نظامی بسیار نابودی و ریشه کن سازی مردم متعرض گرد وارد صحنه مبارزه شدند. هدف: همه این رژیمها انگونه که تاریخ حکایت می کند از بین بردن نسل کردها شمال عراق بوده است لیکن راههای رسیدن به این هدف تحت تاثیر عوامل سیاسی زمان متغیر بوده است.

رژیم جنونخوار صدام که در میان سایر دولتهای پیشین عراق عزم وعملکرد راسخ تر و استوارتری را در اجرای این هدف جنایتکارانه و نژادپرستانه ازخود نشان داده است، شیوه‌های پیشتری در مقابله با همنایان پیشین خود در این راستا بکار گرفته است. یکی ازاین شیوه‌های پلید و نکبت بار که در هیچیک از دولتهای کودتائی قبل از صدام در عراق سابقه نداشت است سیاست «عربی کردن» کردستان عراق بوده است. این سیاست شامل کوچ دادنهای اجباری مردم کرد از شهرها و روستاهایشان به نقاط پراکنده جنوب عراق و انتقال مردم عرب زبان عراق از نقاط پراکنده جنوب و غرب آن کشور به کردستان و اسکان اشتان در مناطق تخلیه شده شمال عراق می باشد. دولت عراق این سیاست را بعد از جنگ با شدت بیشتری جامه عمل پوشانید و در شهرستانهای خود را در کردستان عراق به اجرا گذارد. هدف: همه حمایت جانی و مالی مردم کرد با رزمندگان کفر ستیز اسلام بوده است.

همکاری ومشارکت مردم عراق و گروههای مبارز کرد آن کشور، در عملیات نظامی رزمندگان اسلام در طول جنگ تحمیلی هرگز به گستردگی و چشمگیری عملیات فتح نبوده است ورژیم بعث نیز در خلال جنگ از دهگان این همکاری بیشتر نیز خسارات جانی ومالی واقتصادی را در جهت نیروهای اسلام در کردستان عراق وارد آورد. این عملیات که جزئیات رشته عملیات پیوسته فتح را تشکیل شده است. این پیشبرد رژیم بغداد را در هنرم خود برای جامه عمل پوشاندن به سیاست نژادپرستانه وتحقیرآمیز کوچ دادن کردستان عراق را تشدید کرد. گروههای مبارز کرد عراقی و حمایت جانی و مالی مردم کرد با رزمندگان کفر ستیز اسلام بوده است.

۱ـ بعثیها مصمم بودند تا هرچند امکان از ارتباط و تماس رزمندگان اسلام با مردم کرد و گروههای مبارز کرد آن کشور که در شهرها و روستاهای کردنشان عراق پراکنده هستند جلوگیری کنند. در آذرماه با توجه به ناتوانی رژیم بعث در کنترل مرزهای خود در ناحیه کردستان عراق، و با توجه به پیشروی نیروهای اسلام در عمق خاک عراق بعثیها معتقد بودند برای قطع همکاریهای نظامی مبارزین کرد با رزمندگان اسلام چاره‌ای جز کوچاندن اجباری آنان به مناطق جنوب عراق نیست.

۲ـ رژیم عراق معتقد است مخصوصاً گروههای چریکی ومبارز کرد عراق در استانهای شمالی آن کشور عامل مهمی برای تهدید امنیت مرزهای جنوبی ترکیه است. کشوری که بعثیها ضمن می کنند به هر ترتیب روابط خود را با سرت ان کشور حفظ کنند و از سر حادثه‌ای که بر این روابط اثر منفی بگذارد، جلوگیری نمایند. در سالهای اخیر بدفعات دولت آنکارا ندعی شده که حملاتی از سوی گروههای کرد عراقی علیه روستاهای جنوب ترکیه بعمل آمده و خشم آنکارا در پی آن بوده است. ترکیه به همین بهانه تاکنون حملات زمینی وهوائی متعددی با اجازه وموافقت رژیم بغداد علیه پایگاههای گروههای شورشی کرد عراقی داشته است. بعثیها معتقدند تنها راه حل این بحران کوچ دادن کردهای شمال عراق به مناطق جنوب و غرب این کشور است.

۳ـ سومین دلیل رژیم بعث برای کوچاندن اجباری مردم کرد عراق، مکمل دلیل دوم است. بدین معنی که عراقیها برای حفظ و استمرار جریان انتقال نفت خود از منطقه کرکوک به ترمینالهای تدیترانه‌ای خویش ناچارند امنیت داخلی مناطق کردنشین را تامین نمایند. ویژه آنکه گروههای مبارز کرد عراقی و همانگونه که گفتیم بعثیها بوطنه عربی کردن کردستان عراق را در خلال جنگ تحمیلی آغاز کردند. زیرا:

۱ـ بعثیها مصمم بودند تا هرچند امکان از ارتباط و تماس رزمندگان اسلام با مردم کرد و گروههای مبارز کرد آن کشور که در شهرها و روستاهای کردنشان عراق پراکنده هستند جلوگیری کنند. در آذرماه با توجه به ناتوانی رژیم بعث در کنترل مرزهای خود در ناحیه کردستان عراق، و با توجه به پیشروی نیروهای اسلام در عمق خاک عراق بعثیها معتقد بودند برای قطع همکاریهای نظامی مبارزین کرد با رزمندگان اسلام چاره‌ای جز کوچاندن اجباری آنان به مناطق جنوب عراق نیست.

۲ـ رژیم عراق معتقد است مخصوصاً گروههای چریکی ومبارز کرد عراق در استانهای شمالی آن کشور عامل مهمی برای تهدید امنیت مرزهای جنوبی ترکیه است. کشوری که بعثیها ضمن می کنند به هر ترتیب روابط خود را با سرت ان کشور حفظ کنند و از سر حادثه‌ای که بر این روابط اثر منفی بگذارد، جلوگیری نمایند. در سالهای اخیر بدفعات دولت آنکارا ندعی شده که حملاتی از سوی گروههای کرد عراقی علیه روستاهای جنوب ترکیه بعمل آمده و خشم آنکارا در پی آن بوده است. ترکیه به همین بهانه تاکنون حملات زمینی وهوائی متعددی با اجازه وموافقت رژیم بغداد علیه پایگاههای گروههای شورشی کرد عراقی داشته است. بعثیها معتقدند تنها راه حل این بحران کوچ دادن کردهای شمال عراق به مناطق جنوب و غرب این کشور است.

۳ـ سومین دلیل رژیم بعث برای کوچاندن اجباری مردم کرد عراق، مکمل دلیل دوم است. بدین معنی که عراقیها برای حفظ و استمرار جریان انتقال نفت خود از منطقه کرکوک به ترمینالهای تدیترانه‌ای خویش ناچارند امنیت داخلی مناطق کردنشین را تامین نمایند. ویژه آنکه

رژیم بغداد با انهدام روستاهای کردنشین و متواری کردن کردها و راندن آنان به کشورهای همجوار و یا با کوچاندن اجباری آنان به مرزهای اردن و عربستان و سپس جایگزین کردن اقوام تکریتی و عربهای وفادار به خود در کردستان آن کشور قصد هویت زدائی از این منطقه را دارد.

جدی وعملی با شعار «عربه خودمختاری» در کردستان عراق می باشد. نه تنها رژیم بعث بلکه سایر رژیمهای کودتائی که در عراق حکومت کرده‌اند همواره صدمات و خسارات فراوانی ازاین شعار واز احساسات خودمختار طلبانه مردم کرد آن کشور متحمل شده‌اند، درمسری که همه رژیمهای حاکم بر عراق در فاصله سالهای پس از جنگ دوم جهانی از ناحیه کردستان عراق تحمل کرده‌اند، محصول همین احساس خودمختاری طلبانه و پیامدها و عواقب آن بوده است. بعثیها معتقدند با اخراج اجباری مردم کرد از صفحات شمالی آن کشور و جایگزین کردن مردم عرب زبان عراقی می توانند برای همیشه ازاین

کردکه از روی ناچاری و برای نجات خویش ناگزیر شود به این سیاست نژادپرستانه و ضد انسانی تن درهد حق انتقال املاک خود را نداره وثالثه‌اش به نفع رژیم بعث مصادره می شود. مهاجرین سپس در نقاطی دور افتاده در نزدیکی مرزهای اردن وعربستان سعودی جائی که نه از نظر سیاسی و امنیتی ونه از نظر طبیعی و جغرافیائی شرایط مساعدی برای زندگی ندارد اسکان داده می شوند.

در چهارچوب همین استراتژی نژادپرستانه بود که بعثیها در دیماه سال ۶۶ گروههای زیادی از ترکهای مقیم کرکوک را در بدترین شرایط جوی بسوی مرزهای ترکیه راندند و باز به همین دلیل بود که بعثیها در پی برقراری آتش بس در جنگ تحمیلی گروه‌گروه از مردم کرد را با بسوی مرزهای ترکیه فراری دادند و یا آنان را دست دسته بسوی مرزهای اردن و عربستان کوچ دادند.

رژیم عراق در اجرای سیاست خود در کوچاندن اجباری مردم کرد عراق از هیچ جنایتی علیه آنان فروگذار نکرده است کمی قبل از آنکه حکام بغداد سیاست نژادپرستانه و ناسیونالیستی خود را در مناطق سکونی اقوام عرب مهن اسلامی به اجرا گذارند، رئیس بعث ۳۰ هزار سرباز را مامور اجرای عملیات کوچ اجباری مردم کرد روستاهای اطراف سلیمانیه کرد در خرداد همین سال سازمان عفو بین الملل در یک بیانیه مشروح اعلام کرد: «یک مبارزه فرهنگی بر علیه نامهای محلی و اشاعه فرهنگ ناسیونالیستی اقوامی از سوی حزب بعث اخیراً بر علیه مردم کرد شمال عراق آغاز شده است نمود این مبارزه بصورت تغییر اسامی شهرها و روستاها و سایر مکانهای مهم است مثلاً روستای «کره‌جاهیر» به «صالحیه» روستای آکوری نشین «آترش» به «العاسی»، بخش «کوت جوانا» به «الفاتحین» و تپه‌های پیلاتی مشهور به «سارازنگ» به تپه‌های صدام تغییر نام یافته است...»

رژیم عراق در اردیبهشت سال ۶۶ برای نخستین بار از سلاحهای شیمیائی بطور گسترده علیه مردم کرد ساکن روستاهای شمال عراق استفاده کرد. در این جنایت وحشیانه بیش کم ۳۵ تن شهید و بیش از یکصدتن مجروح شدند. بدنبال این جنایت، هولناک ظرف یکماه ۳۷۶۰ نفر از مردم کرد ساکن شهرهای شمالی عراق با عبور از مرزهای غرب سهن اسلامی به جمهوری اسلامی ایران پناهنده شدند.

سازمان عفو بین المللی بدلیل گسترده بودن ابعاد جنایات رژیم عراق در شمال آن کشور در شهریور ماه جاری نیز طی بیانیه‌ای ضمن هشدار به رژیم بغداد و برحذر داشتن این رژیم از ادامه ظلم و ستم علیه مردم کرد اعلام داشت «در جریان کوچهای اجباری مردم کرد در شمال عراق بین ۳ الی ۵ هزار روستای کردنشین توسط نیروهای زمینی یا هوائی دولت عراق ویران شده و صدها تن از مردم این روستاها در خانه‌های خود جان باخته‌اند» این سازمان در بیانیه خود افزود «در حال حاضر دست کم ۴۰۰ هزار زندانی عراقی در ۱۰۳ زندان این کشور در شرایط بدی بسر میبرند».

در چهاردهم شهریور سال ۶۶ رژیم بغداد بار دیگر مناطق کردنشین شمال عراق را بشدت هدف بمبارانهای شیمیائی قرار داد و صدها تن